

„Co blázníš?“ Shýbnu se, abych ho zvedla, a on okamžitě zaklí- ní ruce za mým krkem, takže žuchnu na kolena taky. Spartakiád- ní prvek ze skladby učňovského dorostu, chvíli v něm setrváme. Pak mu po hmatu rozpletu prsty, má je horké jako v nemoci. „Co blázníš?“ opakuju narážku, ale náповěda je zavřená v koupelně, musíme děj popostrčit sami.

„Já neblázním. To ty ses zbláznila!“ vysvětlí a konečně vstane, přejde ke křeslu. Vrátím se na gauč, do vany pořád teče voda, v bytě nad námi vesele vypluje znělka večerníčku. „My dva se přece nemůžeme rozejít, Pavlo!“

„Neměl jsi sem chodit,“ namítnu chabě.

„Naopak, nejvyšší čas, že jsem přišel. A už se odtud nedám vyhnat. Přece sem patřím! Mám tu ženu a dítě,“ snivě se usměje.

„Dítě tu máš, to je pravda. Můžeš s ní být, dokud neusne.“

„Blbost!“ máchne rukou. „Zůstanu do rána. Pak tě zavezu autem do práce, počkám na tebe v klubu a pozvu tě někam na dobrý oběd.“

„Ne.“

„Proč?“

„Protože nechci. Kromě toho, dneska u mě spí Stáňa s Dášou. Pozvala jsem je.“

„Aha, rodina se semkla,“ usklíbne se.

„Přece je nevyhodím jen proto, že jsi přišel? To prostě ne- udělám!“ Dívám se na něho, už se neušklíbá, „máš pravdu, to by nebylo slušné.“ Pokýve hlavou. „Tak je tu nech, mně to nevádí. Dáša může spát na Magdalénině posteli a Stáně usteleš tady na gauči,“ rozvrhuje.

„Ano. Ale ty půjdeš domů,“ doplním ho.

„Já jsem doma tady.“

„Už ne, Josefe.“

„Co se tak strašně změnilo?“

„Já.“

„To znamená, že už mě nemáš ráda?“

„Už s tebou nechci být.“

„Tomu nevěřím.“

Pohnu ramenem. „Měl bys tomu věřit.“

„Ne ne. To je jen taková reakce, jsi citlivá ženská a prožíváš to hodně silně. Ale není to trvalý stav, určitě to zas přejde.“ Mluví s důrazem jako k nenadané žačce.

„Já vím, říká se to,“ připustím a Mr. Higgins hned pookřeje. „Tak proč bych s tebou nemohl být? Lidi přece spolu musí prožívat nejen to dobré, ale i to zlé.“

„Nemusí, když jeden z nich nechce.“

Dveře koupelny vrznou. „Promiňte,“ vykoukne Stáňa, „ale dyl už je v té vaně neudržím.“

„Tak je, prosím tě, vyndej.“ Vstanu a jdu do pokojíčku pro Lucčino pyžamo. Když je pak Niobé podávám, nehlesně se mě zeptá: „Máme vypadnout?“ Zavrtím hlavou a vracím se k Josefovi.

Stojí před knihovnou, prohlíží si fotky z loňského jara na horách. „To jsme ještě byli šťastní,“ vzdychne. „Bylo nám spolu hezky.“

„Bylo,“ kývnu. „Protože jsem se o to snažila.“

„Já ne?“

„Ty taky. Každý dával, co mohl. Nebo spíš, co si myslel, že může.“

„No vidíš!“

„Ale nebylo to v rovnováze, ani v přibližné. Já už se nechci dál trápit, Josefe. Člověk je přece zrozený ke štěstí, chci říct, že by ho měl aspoň hledat.“

„No dobře. Jak si přeješ. Tak ho teda hledej!“ Uteče do pokojíčku za Luckou, ale andílek ho vyrušeně odstrčí, hrají si s Dášou na zoologickou, mají na koberci postavené lepirelo jako klec a Stáňa jim vyndává z krabice plastiková zvířátka. „Už jdete?“ hlesne k Josefovi.

„Musím. Vy máte větší štěstí, smíte zůstat.“

U dveří mi políbí dlaň. „Klíče ti vrátím příští týden, někdy si přijdu pro věci,“ zmáčkne kliku. Čekám, jestli se na schodech ohlédne. Ohlédne se.